

იოელის წიგნი და ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტიკური ეკლესია — ნომერი ოცდასამი

Jeff Pippenger

2026-01-04

ოცდასამი ნომერი

ოცდამეორე სტატიაში მე დავწერე: „შემდეგ, მეთერთმეტე თავში, რჩეული ხალხის გენეალოგია წარმოდგენილია ათი სახელით — შემიდან აბრამამდე. მეთერთმეტე თავი არის ბაბილონის გოდლის ამბავი, მაგრამ ასევე რჩეული ხალხის გენეალოგია, როგორც ეს აბრაამშია წარმოდგენილი. მეთერთმეტე თავი წარმოგვიდგენს რჩეულ ხალხს, რომელსაც ღმერთთან სამმაგ აღთქმაში უნდა შესულიყო. მესამე და საბოლოო საფეხური იყო ისაკის მსხვერპლად შეწირვა ოცდამეორე თავში. „მეთერთმეტე“ თავი არის ალფური დასაწყისი, ხოლო „ოცდამეორე“ თავი — ომეგური დასასრული. ის რწმენა, რომელიც საჭიროა სახელთა მნიშვნელობაში ღვთის ხმის გასაგონად, არაფრით განსხვავდება იმ რწმენისგან, რომელიც საჭიროა მისი ხმის გასაგონად მისი სიტყვის რიცხვებში.“

თავი მეთერთმეტე წარმოგვიდგენს კაენის აღთქმას და აბელის აღთქმას. წლების განმავლობაში არაერთხელ გვიჩვენებია, რომ ბაბილონის კოშკის წინასწარმეტყველური ნიშნები ცრუ აღთქმას გამოხატავს. წარღვნის შემდეგ დადგა განმგებლობათა ცვლილება: წარღვნამდე თაყვანისცემა ედემის კარიბჭესთან აღესრულებოდა, ხოლო წარღვნის შემდეგ თაყვანისცემა საკურთხეველთან უნდა აღსრულებულიყო. საკურთხეველს წმინდა წერილის მიხედვით განსაზღვრული მოთხოვნები ჰქონდა. იგი ბუნებრივი ქვისაგან უნდა აღმართულიყო, ისე, რომ ქვა ადამიანის მიერ არც ჩამოჩეხილი ყოფილიყო და არც გამოკვეთილი. იგი უნდა ყოფილიყო ქვაზე ქვა, ყოველგვარი დულაბის გარეშე.

გოდოლის მიზანი იყო ნიმროდის მიმდევართათვის სახელის შექმნა, რაც ხასიათს აღნიშნავს. გოდოლში ჩვენ ვხედავთ ადამიანს, რომელიც ცდილობს საკუთარი თავი იხსნას და თავი აღიმადლოს, როგორც ცის ღმერთები. გოდოლი არის იმ ეკლესიის სიმბოლო, რომელსაც ჰგონია, რომ შეუძლია საკუთარი თავის ხსნა და რომ თავად უნდა ამაღლდეს, როგორც ათი მეფე იქცევა ფსალმუნში 83, როდესაც ისინი პაპის თავს აღამადლებენ ბიბლიური წინასწარმეტყველების ბოროტ კავშირში, რომელიც კვირადღის კანონთან ხდება.

ასაფის გალობა, ანუ ფსალმუნი. ნუ დადუმდები, ღმერთო; ნუ დადებ დუმილს და ნუ დარჩები უძრავად, ღმერთო. რადგან, აჰა, შენმა მტრებმა შფოთი აღძრეს, და შენმა მოძულეებმა თავი აღიმადლეს. ფსალმუნნი 83:1, 2.

მსოფლიო ახლახან იყო განადგურებული ნოეს წარღვნის მიერ, და მიზეზი, რის გამოც ღმერთმა წარღვნამდელი სამყაროსთვის მადლის ვადის დახურვა დაადგინა, ის იყო, რომ ადამიანის გულის ზრახვები განუწყვეტლივ ბოროტი გახდა. ბიბლია ერთობაზე

სხვადასხვაგვარად მეტყველებს, რომელთაგან ერთია „თვალი თვალს უსწორებდეს“. განა ორნი ერთად ივლიან, თუ შეთანხმებულნი არ იქნებიან?

ახლა გვედრებით თქვენ, ძმანო, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს სახელით, რომ ყველანი ერთსა და იმავეს ამბობდეთ და რომ არ იყოს თქვენ შორის განხეთქილება, არამედ სრულად შეერთებულნი იყოთ იმავე გონებითა და იმავე მსჯელობით. 1 კორინთელთა 1:10.

როდესაც ღმერთმა ენების აღრევით განაჩენი მოუტანა ნიმროდის სამეფოს, ამით ცხადდება, რომ აღრევამდე ისინი ყველანი ერთობაში იყვნენ და, მაშასადამე, ყველანი ერთი და იმავე ხასიათისანი იყვნენ; ხოლო ეს ხასიათი იყო ადამიანურ საქმეებზე დაფუძნებული რელიგია — იმათ საპირისპიროდ, რომლებიც იმავე თავში აბრაამით არიან წარმოდგენილნი. სემი ნიმროდის დროს ერთგული სული იყო. ისტორიკოსები სემზე მიუთითებენ, როგორც იმაზე, ვინც მოკლა ნიმროდი, უფლის წინაშე ძლიერი მებრძოხე. აზრის ძალა ისტორიკოსთა შეხედულებების გარეშეც მტკიცედ დგას, რადგან სემი ალთქმის კაცია, რომელიც თავის სისხლს ნოემდე მიიკვლევს, ალთქმის კაცამდე, რომელიც თავის სისხლს სეთამდე მიიკვლევს, სხვა ალთქმის კაცამდე, რომელიც ალთქმის ისტორიაში შევიდა თავისი ძმის, აბელის, სანაცვლოდ; ხოლო აბელი კიდევ სხვა ალთქმის კაცი იყო, ადამის პირდაპირი შთამომავალი.

დაბადების მეთერთმეტე თავი წარმოადგენს დიდ ბრძოლას ქრისტესა და სატანას შორის, სიცოცხლის ალთქმისა და სიკვდილის ალთქმის კონტექსტში. ნიმროდი წარმოადგენს დიდ მონადირეს უფლის წინაშე, რადგან იგი წარმოადგენს ეკლესიას, რომელსაც მრავალი მიმდევარი ჰყავს. აბრაამი, სემის მეშვეობით, წარმოადგენს ეკლესიას, რომელსაც მხოლოდ მცირედი მიმდევარი ჰყავს. სემი იყო ალთქმის კაცი იმ დროს, როცა ნიმროდი თავის გოდოლს აშენებდა, მაგრამ მეთერთმეტე თავში ეს ორი ალთქმა წარმოდგენილია არა სემითა და ნიმროდით, არამედ ნიმროდითა და აბრაამით. პავლე ნათლად განსაზღვრავს ამ წინასწარმეტყველურ წესს.

რადგან ეს მელქისედეკი, სალემის მეფე, უზენაესი ღვთის მღვდელი, რომელიც შეხვდა აბრაამს მეფეთა დამარცხებიდან დაბრუნებულს და აკურთხა იგი, რომელსაც აბრაამმაც ყოველივეს მეთადი მისცა, განმარტებით პირველად არის სიმართლის მეფე, ხოლო ამის შემდეგ აგრეთვე სალემის მეფე, რაც არის მშვიდობის მეფე; უმამოდ, უდედოდ, უგვარტომოდ, რომელსაც არც დღეთა დასაბამი აქვს და არც სიცოცხლის დასასრული, არამედ ღვთის ძეს მიმსგავსებული, სამუდამოდ რჩება მღვდლად. ახლა დაფიქრდით, რაოდენ დიდი იყო ეს კაცი, რომელსაც თვით პატრიარქმა აბრაამმაც კი ნადავლის მეთადი მისცა.

და ჭეშმარიტად, ლევის მეთაგან მათ, რომელნიც მღვდლობის მსახურებას იღებენ, აქვთ მცნება, რჯულის მიხედვით აიღონ მეთადი ხალხისგან, ესე იგი, თავიანთი ძმებისგან, თუმცა ისინი აბრაამის წიაღიდან არიან გამოსულნი:

მაგრამ ის, ვისი წარმოშობაც მათგან არ ირიცხებოდა, აბრაამისგან მეთადეები მიიღო და დალოცა იგი, ვისაც ალთქმები ჰქონდა. და ყოველგვარი სადავოს გარეშე უმცირესი იკურთხება უმეტესის მიერ. და აქ მეთადებს იღებენ მოკვდავი

ადამიანები; ხოლო იქ — ის, ვის შესახებაც დამოწმებულია, რომ ცოცხლობს. და, ასე ვთქვათ, ლევინაც, რომელიც მეათედებს იღებს, აბრაამში გადაიხადა მეათედები. რადგან იგი ჯერ კიდევ თავისი მამის წიაღში იყო, როცა მელქისედეკი შეხვდა მას. ებრაელთა 7:1–10.

მელქისედეკის საკითხში მრავლად არის აწმყო ჭეშმარიტება, მაგრამ მე მხოლოდ იმას აღვნიშნავ, რომ პავლე პირდაპირ ასწავლის: აღთქმის კაცთა წინასწარმეტყველური მახასიათებლები — და ამით ვგულისხმობ შთაგონებულ მოწმობაში მოხსენიებულ მამაკაცებსა და ქალებს, რომელთა ბიბლიური მოწმობა აღნიშნავს საგზაო ნიშნულს კაცობრიობასთან დადებული ღვთის აღთქმის წინასწარმეტყველურ ხაზში — თავად არის ეს ნიშნულები. პავლე ასწავლის, რომ მელქისედეკმა, რომელიც ცხოვრობდა სინაიზე ლევინთა მღვდლობის დადგენამდე, და, მაშასადამე, ოთხას წელზე მეტი ხნით ადრე, ვიდრე ლევინთა მღვდლობა იარსებებდა, ლევისგან მიიღო მეათედი. ლევინთა მღვდლობაში ყოფნისათვის საჭირო იყო, რომ ადამიანი ყოფილიყო ლევინი, რომელსაც შეეძლო თავისი სისხლისმიერი წარმოშობის დამტკიცება ლევისგან. მელქისედეკს არ შეეძლო ეჩვენებინა, რომ მისი წარმოშობა ლევის ხაზიდან იყო, რადგან ლევი ჯერ კიდევ არ იყო შობილი.

წინასწარმეტყველების ხაზი, რომელიც ადამთან და ევასთან დადებულ ღვთის აღთქმას წარმოადგენს, სინამდვილეში ორ აღთქმას მოიცავს. პირველი იყო სიცოცხლის აღთქმა, მარტივი გამოცდით. დაცემისა და ჩაშლილი გამოცდის შემდეგ, მომდევნო აღთქმა კრავის სისხლს მოიცავდა, რათა სამოსელი მიეცათ. შემდეგ იყო ღვთის აღთქმა კაცობრიობასთან, რომელიც ცისარტყელით, ნოეთი და სამსხვერპლო თაყვანისცემით არის წარმოდგენილი. შემდეგ იყო დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავი, სადაც დაიწყო ღვთის აღთქმა რჩეულ ხალხთან, რომელთაც ებრაელები ეწოდებოდათ. თითოეულ ამ მოთხრობაში ბიბლიური პერსონაჟები აღთქმის კაცები ან ქალები არიან.

დაბადების მეთერთმეტე თავში წარმოჩენილია სიცოცხლის აღთქმის დასაწყისი რჩეულ ხალხთან, და იგი წარმოჩენილია სწორედ იქ, სადაც ნიმროდი ამყარებს სიკვდილის აღთქმას, რაც წარმოდგენილია აგურითა და დუღაბით, რომლებიც იყო საკურთხევლით წარმოდგენილი უთლელი ქვებისა და უდუღაბობის ყალბი შემცველი. და უაიტი გვამცნობს, რომ საკურთხეველი წარმოადგენს ქრისტეს; ამდენად, ნიმროდის რელიგია, რომელიც ყალბი რელიგიაა, წარმოადგენს ყალბ ქრისტეს.

და უთხრეს ერთმანეთში: აბა, გამოვწვათ აგური და კარგად დავწვათ იგი. და ჰქონდათ აგური ქვის ნაცვლად, ხოლო ფისი — კირის ნაცვლად. დაბადება 11:3.

და თუ ქვის სამსხვერპლოს გამიკეთებ, გათლილი ქვით ნუ ააშენებ მას; რადგან თუ შენს იარაღს აღმართავ მასზე, შეურაცხყოფ მას. გამოსვლა 20:25.

„ჩვენ საფრთხის წინაშე ვდგავართ, რომ წმინდა და ჩვეულებრივი ერთმანეთს შევურიოთ. ღვთისგან მომდინარე წმინდა ცეცხლი უნდა იყოს გამოყენებული ჩვენს შრომაში. ჭეშმარიტი სამსხვერპლო ქრისტეა; ჭეშმარიტი ცეცხლი — სულიწმინდა. ეს არის ჩვენი შთაგონება. მხოლოდ მაშინ, როცა სულიწმინდა ხელმძღვანელობს და

წარმართავს ადამიანს, იგი არის საიმედო მრჩეველი. თუ ჩვენ განვუდგებით ღმერთს და მის მიერ რჩეულთ, რათა უცხო სამსხვერპლოებთან მივიდეთ საკითხავად, პასუხი მოგვეცემა ჩვენი საქმეთამებრ.“ Selected Messages, წიგნი 3, 300.

სხვა ჭეშმარიტებათა შორის, დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავიდან წინასწარმეტყველურად გამომდინარე ერთ-ერთი გაკვეთილი ის არის, რომ იგი წინასწარმეტყველური ხაზის დასაწყისს წარმოადგენს. ნოეს წარღვნა აღნიშნავს წინასწარმეტყველურ გამიჯვნას. როდესაც ნოე კიდობნიდან გამოვიდა, თაყვანისცემის ახალი მეთოდი უნდა დამკვიდრებულიყო, ხოლო თაყვანისცემის მეთოდი ყოველთვის წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, როგორც ეს კაინისა და აბელის ისტორიაში წარმოჩენილი. დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავი არის ახალი სამყარო, დასაწყისის ისტორიით, რომელიც დასასრულის ისტორიის საფუძვლად იქცევა, როდესაც ღმერთის უკანასკნელი დღის აღთქმის ერი კვირადღის კანონის კრიზისის დროს ბაბილონიდან მეთერთმეტე საათის მუშაკებს მოუწოდებს. ნიმროდი ცოდვის კაცია კვირადღის კანონის კრიზისის დროს, ხოლო სემი, რომელიც არის აბრაამი, ღმერთის კაცია იმავე კრიზისში. დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავის გაფანტვა და ენათა აღრევა დაიწყო მალევე მას შემდეგ, რაც ნოემ კიდობანი დატოვა. მეთერთმეტე თავის თემა არის ორი აღთქმა, და ეს ისტორია თავის დასკვნამდე აღწევს, როდესაც აბრაამული აღთქმის მესამე საფეხური წარმოდგენილია ოცდამეორე თავში.

მეთერთმეტე თავი არის აბრაამის ხაზის ალფა ისტორია, რომელიც ოცდამეორე თავში აღწევს ომეგა ისტორიას. ნიმროდის ბაბილონის დასაწყისის ამბავიც და ისააკის შეწირვის დასასრულის ამბავიც ორივე კაცობრიობაზე საბოლოო სამსჯავროს წარმოაჩენს. ეს ხაზი იწყება ნიმროდის გოდოლით და ვრცელდება ისააკის შეწირვამდე, ხოლო ეს ხაზი კულმინაციას აღწევს ორ ურთიერთსაპირისპირო შეწირვაში. ნიმროდის შეწირვა იღებს ღვთის აღმასრულებელ სამსჯავროს, ხოლო აბრაამის სამსჯავრო იღებს ღვთის კურთხევას. ნიმროდი არის მეთერთმეტე თავის ალფა, ხოლო აბრაამი — ოცდამეორე თავის ომეგა. ომეგა ყოველთვის უფრო დიდია, სულ მცირე ოცდაორჯერ, ებრაული ანბანის თანახმად, და ძალა, რომელიც გამოვლინდა ენების არევასა და ხალხების დედამიწაზე გაფანტვაში, ძლიერად იქნა გადაჭარბებული ჯვრის ძალით. ნიმროდის გოდოლი 9/11-ის ტყუპ კოშკებს წარმოადგენს, ხოლო ისააკის შეწირვა — საკვირაო კანონს.

აღთქმის ხაზი, რომელიც არჩეულ ხალხთან არის დადებული, იწყება თერთმეტის რიცხვის სიმბოლოთი და სრულდება ოცდაორის სიმბოლოთი. ეს ხაზი მთავრდება გამოსაცდელი ვადის დახურვისას ნიმროდის ალფა ისტორიაში და ასევე აბრაამის ომეგა ისტორიაში. ნიმროდისა და აბრაამის თვით ისტორია წარმოდგენილია ბიბლიის პირველ წიგნში და იგი მოთავსებულია ნოეს წარღვნის უახლესი განადგურების ნარჩენების შეკრების კონტექსტში. ბიბლიის პირველ წიგნში ორი აღთქმის ილუსტრაცია წარმოგვიდგენს ორ მოწმეს, რომლებიც გამოსაცდელი ვადის დახურვას ასახავენ მეთერთმეტე თავიდან ოცდამეორე თავამდე გამავალ ხაზში.

ვინც უსამართლოა, კვლავ უსამართლობდეს; და ვინც შებილწულია, კვლავ შებილწული იყოს; და ვინც მართალია, კვლავ მართალი იყოს; და ვინც წმიდაა,

კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:11.

ნიმროდი კვლავ უსამართლო და უწმინდურია, ხოლო აბრაამი კვლავ მართალი და წმიდაა, როგორც ეს გამოვლენილია დაბადების 11–22-ის ალფაში, და ასევე გამოცხადების 22:11-ის ომეგაში. გამოსაცდელი დროის დახურვამდე უშუალოდ ადრე, მე-10 მუხლში კეთდება განცხადება, რომ არ დაიბეჭდოს ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვები. გამოსაცდელი დროის დახურვამდე უშუალოდ ადრე, მომდევნო მუხლში, გამოცხადებაში უნდა იყოს წინასწარმეტყველება, რომელიც უნდა გაიხსნას. მეტერთმეტე მუხლიდან ორი მუხლის შემდეგ, ქრისტე იძლევა გასაღებს, რათა გაიხსნას ის წინასწარმეტყველება.

და მითხრა მე: ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოს არის. ვინც უსამართლოა, კვლავ უსამართლობდეს; და ვინც უწმინდურია, კვლავ უწმინდურობდეს; და ვინც მართალია, კვლავ მართლად იქცეოდეს; და ვინც წმიდაა, კვლავ წმიდა იყოს. და აჰა, მალე მოვალ, და ჩემი საზღაური ჩემთან არის, რათა მივაგო თითოეულს მისი საქმისამებრ.

მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, პირველი და უკანასკნელი. გამოცხადება 22:10–13.

თავი ოცდამეორე არის მთელი ბიბლიის ომეგა-თავი, ხოლო გამოცხადებაში დალუქული წინასწარმეტყველების გასახსნელად გასაღები არის ის პრინციპი, რომელიც ქრისტემ გამოცხადების პირველ თავში ყველა სხვაზე აღმატებულად გამოავლინა. პირველი თავი ებრაული ანბანის პირველი ასოა, ხოლო თავი ოცდამეორე — უკანასკნელი. პირველი თავის მეცხრე-მეტერთმეტე მუხლებში იოანე საკუთარ თავს წარმოგვიდგენს და ქრისტეს ალფად და ომეგად განსაზღვრავს.

მე, იოანე, თქვენი ძმაცა და იესო ქრისტეს გასაჭირში, სასუფეველსა და მოთმინებაში თანაზიარი, ვიყავი იმ კუნძულზე, რომელსაც პათმოსი ეწოდება, ღვთის სიტყვისათვის და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. უფლის დღეს ვიყავი სულით, და გავიგონე ჩემს უკან დიდი ხმა, როგორც საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და: რასაც ხედავ, დაწერე წიგნში და გაუგზავნე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: ეფესოს, სმირნას, პერგამოს, თიატირას, სარდეს, ფილადელფიას და ლაოდიკეას. გამოცხადება 1:9–11.

მეტერთმეტე მუხლში იოანე პატმოსზეა, მაგრამ მეტერთმეტე მუხლში იგი შემობრუნდება, და იქიდან მოყოლებული იგი ზეციურ საწმიდარშია. ამგვარად, 9/11 მუხლებში ვხვდებით იოანეს მოწმობას, რომელიც იესოს ალფად და ომეგად წარმოაჩენს — იმას, რაც იესომ უკვე საკუთარი თავის შესახებ განაცხადა მე-8 მუხლში:

მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, ამბობს უფალი, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა, ყოვლისშემძლე. გამოცხადება 1:8.

მერვე მუხლში იოანე წერს იმას, რაც მოისმინა, რომ ქრისტე თავის შესახებ ამბობდა. მეცხრე-მეტერთმეტე მუხლებში კი იოანე საკუთარ თავზე ლაპარაკობს. ეს პირველი თერთმეტი მუხლის ფარგლებში წარმოადგენს ორ მოწმეს, რომლებიც ქრისტეს ალფად

და ომეგად გამოაცხადებენ. მეცხრე-თერთმეტე მუხლები აზრის ცალკე ერთეულს წარმოადგენს. თუმცა ისინი დაკავშირებულია მთელ თავთან, ამ მუხლებში იოანე საკუთარ თავზე ლაპარაკობს, ხოლო მეოთხე-მერვე მუხლებში იოანე ღვთაების სახელით მის ეკლესიებს მიმართავს. მეოთხე მუხლი იწყებს აზრის ერთეულს, რომელიც მერვე მუხლში სრულდება. ეს აღიარებულია ქრისტეს იმ საწყისი მახასიათებლებით, რომელიც იყო, არის და კიდევ მოვა, რითაც იგი პირველად მეოთხე მუხლში არის განსაზღვრული და შემდეგ კვლავ მერვე მუხლში.

იოანე — აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: მადლი თქვენდა და მშვიდობა მისგან, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა; და მისი ტახტის წინაშე მყოფი შვიდი სულისაგან; და იესო ქრისტესაგან, რომელიც არის სარწმუნო მოწმე, მკვდრეთით პირმშო და ქვეყნიერების მეფეთა მთავარი. მას, რომელმაც შეგვიყვარა ჩვენ და საკუთარი სისხლით განგვბანა ჩვენი ცოდვებისაგან, და გაგვხადა მეფეებად და მღვდლებად ღმერთისა და თავისი მამისათვის — მას დიდება და ხელმწიფება უკუნიითი უკუნისამდე. ამინ. აჰა, იგი მოდის ღრუბლებით, და იხილავს მას ყოველი თვალი, ისინიც, რომლებმაც იგი განგმირეს; და დაიტირებს მის გამო დედამიწის ყოველი ტომი. დიახ, ამინ.

მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, ამბობს უფალი, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა, ყოვლისმპყრობელი. გამოცხადება 1:4-8.

პირველი თავის პირველი სამი მუხლი წარმოგვიდგენს იესო ქრისტეს გამოცხადებას, რომელიც იხსნება უშუალოდ მადლის ვადის დახურვის წინ, რადგან მესამე მუხლი ამბობს: „ჟამი ახლოა.“ „ჟამი ახლოა“ არის ზუსტად იგივე განცხადება, რაც ოცდამეორე თავის მეათე მუხლშია ნათქვამი: „ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოა.“ წინასწარმეტყველება, რომელიც იხსნება, არის იესო ქრისტეს გამოცხადება.

მეოთხე მუხლი იწყებს ბეჭდების მოხსნას, და მეოთხე მუხლი იწყება იოანეს მოწმობით — „მე, იოანე“, ხოლო შემდეგ, მერვე მუხლში, საკუთარი თავის განმცხადებელი ქრისტეა. ამ ხუთ მუხლთაგან პირველში — ადამიანური მოწმე, ხოლო ბოლოში — ღვთაებრივი მოწმე. მეოთხე მუხლი ზეციერ მამას განსაზღვრავს როგორც მას, „რომელი არს, და რომელი იყო, და რომელი მოვალს.“ მერვე მუხლი ქრისტეს განსაზღვრავს როგორც მას, „რომელი არს, და რომელი იყო, და რომელი მოვალს.“

იესო ქრისტეს გამოცხადების ბეჭდის ახსნის გასაღები არის ალფასა და ომეგას პრინციპი. როგორც პირველი და უკანასკნელი, ქრისტე აწმყოშიც არსებობს, თუმცა იგი იყო წარსულში და იქნება მომავალში. ის ფაქტი, რომ იესოც და მამაც არიან ღმერთი, რომელიც იყო, არის და კიდევ მოვა, ქრისტეს, როგორც ალფასა და ომეგას, კიდევ ერთი წარმოჩენაა. იგი არის ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი, დასაწყისი და დასასრული, და იგი იყო დასაწყისში და იქნება დასასრულში. სასუფევლის „გასაღებები“, რომლებიც კესარია ფილიპეს ეკლესიას ეძლევა, ასევე არის ის „გასაღები“, რომელიც ესაია 22:22-ში ელიაკიმის მხარზეა დადებული. გამოცხადების წიგნის ალფა არის პირველი თავი, ხოლო ომეგა — ოცდამეორე, ამიტომ გამოცხადების თავებში მთელ ებრაულ ანბანს ვპოულობთ. მეცამეტე თავი წარმოადგენს შეერთებული

შტატების და შემდგომ მთელი მსოფლიოს ამბოხებას. პირველი თავი წარმოგვიდგენს ქრისტეს როგორც ალფასა და ომეგას, ხოლო ოცდამეორე თავი ამავე ჭეშმარიტებას განსაზღვრავს, მაგრამ პირველ თავში ხსენებულ ბეჭდის ახსნასთან კავშირში. პირველი, მეცამეტე და ოცდამეორე თავები წარმოადგენს სამ ებრაულ ასოს, რომლებიც ერთად ქმნის სიტყვას „ჭეშმარიტება“.

მათეს ოცდამესამე თავში იესო ფარისევლებსა და სადუკეველებზე რვა ვაებას წარმოთქვამს. ოცდამეორე თავის უკანასკნელ მუხლში ქრისტესა და მოკამათე იუდეველებს შორის ურთიერთობა დავითის საიდუმლოთი სრულდება — საიდუმლოთი, რომლის ამოხსნაც შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, თუ ალფისა და ომეგას პრინციპი გესმით.

ხოლო როცა ფარისევლები ერთად იყვნენ შეკრებილნი, იესომ ჰკითხა მათ და უთხრა: რას ფიქრობთ ქრისტეზე? ვისი ძეა იგი?

ეუბნებიან მას: დავითის ძე.

ეუბნება მათ: მაშ, როგორ უწოდებს დავითი მას სულით უფალს, როცა ამბობს: „უთხრა უფალმა ჩემს უფალს: დაჯექ ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენი ფეხის კვარცხლბეკად ვაქცევდე?“ ამგვარად, თუ დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორღა არის იგი მისი ძე?

და ვერავინ შეძლო, რომ ერთი სიტყვაც ეპასუხა მისთვის; და იმ დღიდან ველარავინ გაბედა, მისთვის კიდევ ეკითხა რამე. მათე 22:41–46.

ოცდამეორე თავის დასასრული აღთქმის ისტორიის ერთგვარ საეტაპო ნიშანს აღნიშნავს. იერემიაც ამ ჭეშმარიტების ხაზს ეხება:

სიტყვა, რომელიც იერემიას მოუვიდა უფლისაგან და უთხრა: დადექი უფლის სახლის კარიბჭეში და იქ გამოაცხადე ეს სიტყვა, და თქვი: ისმინეთ უფლის სიტყვა, იუდას ყოველნო, რომელნიც ამ კარიბჭეებით შემოდიხართ უფლის თაყვანისსაცემად. ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: გამოასწორეთ თქვენი გზები და თქვენი საქმეები, და მე დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას. ნუ ენდობით ცრუ სიტყვებს, როდესაც ამბობთ: ეს არის უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი.

რადგან თუ ნამდვილად გამოასწორებთ თქვენს გზებსა და თქვენს საქმეებს; თუ მართლმსაჯულებას ჭეშმარიტად აღასრულებთ კაცსა და მის მოყვასს შორის; თუ არ დაჩაგრავთ ხიზანს, ობოლსა და ქვრივს, და ამ ადგილას უდანაშაულო სისხლს არ დაღვრით, და თქვენი თავის საზიანოდ სხვა ღმერთებს არ გაჰყვებით, მაშინ დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას, იმ მიწაზე, რომელიც თქვენს მამებს მივეცი უკუნიითი უკუნისამდე. აჰა, თქვენ ესავთ ცრუ სიტყვებს, რომელთაც სარგებელი არ მოაქვთ. ნუთუ იპარავთ, კლავთ, მრუშობთ, ცრუდ იფიცებთ, ზაალს საკმეველს უკმევთ და მიჰყვებით სხვა ღმერთებს, რომელთაც არ იცნობთ; და მერე მოდიხართ და დგახართ ჩემს წინაშე ამ სახლში, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, და ამბობთ: ჩვენ დახსნილნი ვართ, რათა ყველა ეს სისაძაგლე ვქმნათ?

ნუთუ ეს სახლი, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, თქვენს თვალში ავაზაკთა ბუნაგად იქცა? აჰა, მე თავადაც ვიხილე ეს, ამბობს უფალი. ხოლო ახლა წადით ჩემს ადგილას, რომელიც შილოში იყო, სადაც პირველად დავადგინე ჩემი სახელი, და იხილეთ, რა ვუყავი მას ჩემი ერის, ისრაელის, ბოროტების გამო.

და ახლა, რადგან თქვენ სჩადიოდით ყოველივე ამას, ამბობს უფალი, და მე გელაპარაკებოდით, დილაადრიან აღვდგებოდი და გეუბნებოდით, მაგრამ არ ისმენდით; და მოგიხმობდით, მაგრამ არ მპასუხობდით; ამიტომ მოვექცევი ამ სახლს, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, რომელზედაც თქვენ ამყარებთ სასოებას, და იმ ადგილს, რომელიც მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, ისე, როგორც მოვექცევი შილოს. და მოგიშორებთ ჩემი სახისაგან, როგორც მოვიშორე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი მოდგმა. ამიტომ ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც აღავლენ ვედრებასა და ლოცვას მათთვის, და ნურც ჩემ წინაშე შუამდგომლობ: რადგან არ შეგისმენ. იერემია 7:1–16.

იერემიას ეთქვა, არ ელოცა ძველი ისრაელისთვის, რადგან ისინი დაბრუნების აღარარსებულ წერტილამდე იყვნენ მისულნი, ისევე როგორც ოცდამეორე თავის დასასრულს მოჩხუბარი იუდეველები. როდესაც მოსე, (აღთქმის კაცი) ღმერთის გადაწყვეტილების წინაშე დადგა, რომ განერჩია აღთქმით არჩეული ხალხი, მოსემ ლოცვით შუამდგომლობა გასწია. მეშვიდე თავში კი იერემიას ეთქვა, არ ელოცა სწორედ იმავე აღთქმის ხალხისთვის. შილოს წინასწარმეტყველური ისტორია წარმოჩენილია, როგორც „სტრიქონზე სტრიქონი“ მოწმობა იმისა, რომ ღმერთი უარყოფს აღთქმით არჩეულ ხალხს, როდესაც მათი ცოდვა გამოუსყიდველ ზღვარს მიაღწევს, როგორც ეს ერთ მუხლშია გამოთქმული.

ეფრემი კერპებს შეეძინა; დაანებეთ თავი მას. ოსია 4:17.

აღთქმის ისტორიაში ის მომენტი, როდესაც ღმერთი თავის აღთქმით ურთიერთობას წყვეტს, არის განსაზღვრული საგზაო ნიშანი. იესო ნავესისა და ქალების უწყების უარყოფა, რომელიც მეათე გამოცდას აღნიშნავს, ამის კიდევ ერთი მაგალითია. რამდენიმე თავის შემდეგ იერემიასაც ეუბნებიან, რომ არ ილოცოს ამ ხალხისთვის.

ამისთვის ნუ ილოცებ ამ ხალხისათვის, და ნუ აღავლენ მათთვის ღაღადსა და ვედრებას; რადგან არ შეგისმენ მათ, როცა თავიანთი უბედურების ჟამს შემომღალადებენ. იერემია 11:14.

მეშვიდე თავში ლაოდიკიელთა ამონთხევა საკვირაო კანონის დროს, როგორც შილოახის სიმბოლიზმით არის წარმოდგენილი, აღნიშნავს იმას, რასაც იგი ახლო მომავალში „გააკეთებს“.

ამიტომაც მოვექცევი ამ სახლს, რომელიც იწოდება ჩემი სახელით და რომელზედაც თქვენ ამყარებთ სასოებას, და იმ ადგილს, რომელიც მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, ისე, როგორც მოვექცევი შილოს. და მოგიშორებთ ჩემი სახისაგან, როგორც მოვიშორე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი თესლი. ამიტომ ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც აღავლენ ღაღადსა და ვედრებას მათთვის, ნურც შუამდგომლობას იქმ ჩემ წინაშე, რადგან არ შეგისმენ. იერემია 7:14–16.

მეთერთმეტე თავში ლოცვისგან თავის შეკავების ბრძანება შეეხება იმ შიშს, რომელიც ლაოდისკელებს მოიცავს, როდესაც ისინი აღმოჩნდებიან კვირადღის კანონს შემდგომი გასაჭირის ჟამში. შიში, რომელსაც ისინი განიცდიან, განთავსებულია ალტჰემის უარყოფის მათი ისტორიის ფარგლებში.

ისმინეთ ამ ალტჰემის სიტყვები და უთხარით იუდას კაცებსა და იერუსალიმის მკვიდრთ; და უთხარი მათ,

ასე ამბობს უფალი ღმერთი ისრაელისა;

წყეულიმც იყოს ის კაცი, რომელიც არ დაემორჩილება ამ ალტჰემის სიტყვებს, რომელიც ვუბრძანე თქვენს მამებს იმ დღეს, როცა გამოვიყვანე ისინი ეგვიპტის ქვეყნიდან, რკინის ქურიდან, და ვთქვი: ისმინეთ ჩემი ხმა და აღასრულეთ ისინი ყოველივეს მიხედვით, რასაც მე გიბრძანებთ; და იქნებით ჩემი ერი, ხოლო მე ვიქნები თქვენი ღმერთი; რათა აღვასრულო ფიცი, რომელიც მივეცი თქვენს მამებს, რომ მიმეცა მათთვის ქვეყანა, სადაც მოედინება რძე და თაფლი, როგორც არის ეს დღე.

მაშინ ვუპასუხე და ვთქვი: ასე იყოს, უფალო. მაშინ უფალმა მითხრა,

გამოაცხადე ყველა ეს სიტყვა იუდას ქალაქებში და იერუსალიმის ქუჩებში და თქვი: ისმინეთ ამ ალტჰემის სიტყვები და შეასრულეთ ისინი. რადგან გულმოდგინედ ვუმოწმებდი თქვენს მამებს იმ დღიდან, როცა ისინი ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოვიყვანე, ვიდრე დღევანდელ დღემდე, დილაადრიან აღვდგებოდი და ვუმოწმებდი, ვამბობდი: დაემორჩილეთ ჩემს ხმას. მაგრამ მათ არ ისმინეს და არც ყური მოაპყრეს, არამედ თითოეული თავისი ბოროტი გულის ზრახვებით დადიოდა; ამიტომაც მოვუვლენ მათ ამ ალტჰემის ყველა სიტყვას, რომელთა აღსრულებაც ვუბრძანე, მაგრამ მათ არ აღასრულეს.

და უფალმა მითხრა: შეთქმულება აღმოჩნდა იუდას კაცთა შორის და იერუსალიმის მკვიდრთა შორის. ისინი დაუბრუნდნენ თავიანთი მამა-პაპების ურჯულოებებს, რომლებმაც უარი თქვეს ჩემი სიტყვების მოსმენაზე; და წავიდნენ სხვა ღმერთების კვალდაკვალ, რათა ემსახურონ მათ: ისრაელის სახლმა და იუდას სახლმა დაარღვიეს ჩემი ალტჰემა, რომელიც მათ მამებთან დავდე.

ამიტომ, ასე ამბობს უფალი: აჰა, მე მოვუვლენ მათ ბოროტებას, რომლისგანაც თავს ვერ დააღწევენ; და თუმცა შემომღალადებენ, არ შევისმენ მათ. მაშინ გავლენ იუდას ქალაქები და იერუსალიმის მკვიდრნი და შეჰღალადებენ იმ ღმერთებს, რომელთაც უკმევენ; მაგრამ ისინი სრულიად ვერ იხსნიან მათ მათი გასაჭირის ჟამს. რადგან შენი ქალაქების რიცხვისამებრ იყვნენ შენი ღმერთები, ჰოი, იუდა; და იერუსალიმის ქუჩების რიცხვისამებრ აღმართეთ სამსხვერპლოები იმ სამარცხვინო საგნისათვის, სამსხვერპლოები, რათა უკმიოთ ბაალს.

ამიტომ ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც აღავლენ მათთვის ღაღადს ან ვედრებას; რადგან არ შევისმენ მათ იმ დროს, როცა თავიანთი გასაჭირის გამო მომიხმობენ.

იერემია 11:1–14.

კანდიდატთა აღდგომა, რათა ისინი ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის იყვნენ, გამოცხადების 11:11-შია აღნიშნული; ხოლო მათი საბოლოო შეკრება ესაიას 11:11-შია აღნიშნული; ხოლო გველეშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის გარეგანი ხაზი დანიელის 11:11-შია აღნიშნული; კვირა კანონის სამსჯავრო ღვარდლოთა მიმართ ეზეკიელის 11:11-შია აღნიშნული, ხოლო სასჯელი და შიში, რომელიც უგუნურ ქალწულებს ეწევათ, იერემიას 11:11-შია აღნიშნული.

ამ ხალხისთვის არ ილოცო — ეს ბრძანება წარმოადგენს საგზაო ნიშანს მათეს წიგნის ოცდამეორე თავის ბოლო მუხლებში, ხოლო ოცდამესამე თავი ავენტიზმზე რვა ვაებას განსაზღვრავს. ოცდამესამე თავი არის ან 1844 წლის 22 ოქტომბერი, ან კვირის კანონი. ეს ორივე საგზაო ნიშანი ქორწინების აღსრულებას წარმოადგენს, ხოლო ქორწინება არის სასძლოსა და ქმარს შორის, რომლებიც ერთ ხორცად შეერთდებიან. ქორწინების დასრულება გამოსყიდვას განასახიერებს, ანუ „ერთად-ერთად-ყოფნას“. ადამიანი ღვთის ხატად შეიქმნა, და მან შექმნა მამაკაცი და დედაკაცი. მათი შთამომავლობა წარმოდგენილია მამაკაცის ოცდასამი ქრომოსომით და ქალის ოცდასამი ქრომოსომით. ერთად მათი ორმოცდაექვსი ქრომოსომა ტაძარს შეადგენს. ყოველი ადამიანი ტაძარია, რადგან ნუთუ არ იცით, რომ თქვენ უფლის ტაძარი ხართ?

ქორწინების აღსრულება, როცა ორნი ერთნი ხდებიან, არის ოცდასამი-სამოს ტაძრის შეერთება, რათა წარმოიქმნას ერთი ორმოცდაექვსი ტაძარი. ქრისტეა იგი, ვინც ტაძარს აშენებს, და თავის ეკლესიას აშენებს როგორც მღებრობით ტაძარს, რომელიც მის მამრობით ტაძარს უნდა შეუერთდეს. ეს შეერთება ხდება მაშინ, როცა ადამიანური ტაძარი ღვთის ტაძრის ყოვლადწმიდაში ღვთაებრივს ერთვის. „ოცდასამი“ არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის სიმბოლო, და ეს საქმე დაიწყო ოცდასამასი წლის წინასწარმეტყველების დასასრულს. მათე ოცდასამი არის გამოტანილი განაჩენი ლაოდიკიელ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა წინააღმდეგ, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასის ყალბ სახეს წარმოადგენენ.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან მერვენი, რომლებიც შვიდთაგან არიან, და ისინი არიან ისინი, ვინც აღდგებიან მერვე დღეს; და ისინი არიან ნოეს კიდობანში მყოფი რვა სული; ისინი არიან სეთის რვა შთამომავალი, და მათ შუბლზე დადებული ბეჭედი წინასახედ იყო წინადაცვეთით, რომელიც მერვე დღეს აღსრულებოდა. ისინი არიან მღვდლები, რომლებიც მსახურებისთვის მერვე დღეს იცხებიან, და ოცდამესამე თავში ადვენტიზმზე წარმოთქმული რვა ვაება არის განაჩენი ყალბი რვის წინააღმდეგ.

უგუნურ ქალწულებზე გამოთქმულ „ვაი“-ს წინ უსწრებს ღმერთის ხალხის დაბეჭდვა ოცდამეორე თავის უკანასკნელ მუხლში. ოცდამეორე თავი შეესაბამება დაბადების წიგნის ოცდამეორე თავს, რადგან ძველი აღთქმის პირველი წიგნი ახალ აღთქმის პირველ წიგნს წინასახეობრივად განასახიერებს. მათეს მეთერთმეტე თავიდან ოცდამეორე თავის ჩათვლით მიმდინარე წინასწარმეტყველური ხაზის შუაგულში, რომელიც თორმეტ თავს მოიცავს, ამ თორმეტთაგან მეექვსე თავი არის მეთექვსმეტე, სადაც სიმონ ბარჯონას სახელი პეტრედ შეიცვალა.

და მე შენც გეუბნები: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას; და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. მათე 16:18.

მათეს სახარების მეთერთმეტედან ოცდამეორე თავების ჩათვლით არის 459 მუხლი. შუა მუხლია მეთექვსმეტე თავის მეჩვიდმეტე მუხლი, მაგრამ ეს მუხლი ვერ განეყოფა მეთვრამეტე და მეცხრამეტე მუხლებს, რადგან ისინი ერთ განცხადებას შეადგენენ.

და იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ეს ხორცსა და სისხლს არ განუგიცხადებია შენთვის, არამედ მამაჩემს, რომელიც ცათა შინაა. და მე გეუბნები შენც: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცათა შინა; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცათა შინა. მათე 16:17–19.

თავების თერთმეტიდან ოცდამეორემდე ყველაზე შუაგულში ქრისტიანობისთვის აღთქმის ფუძემდებლური განცხადებაა. ამ განცხადებაში სიმონის სახელი იცვლება და პეტრე ეწოდება, რაც—როდესაც გამოიყენებთ იმ რიცხვობრივ ადგილმდებარეობას, რომელიც ინგლისური ენის თითოეულ ასოს უჭირავს, როგორც, მაგალითად, „a“ არის ერთი, ხოლო „z“ არის ოცდაექვსი—გიჩვენებთ, რომ „p“ არის 16, „e“ არის 5, „t“ არის 20, შემდეგ კვლავ „e“ არის 5, ხოლო „r“ არის 18. როდესაც 16 X 5 X 20 X 5 X 18-ს გაამრავლებთ, მიიღება 144,000, ხოლო პეტრეს სახელის შეცვლაზე მითითება, როგორც აღთქმიერი ურთიერთობის სიმბოლო, გვხვდება მე-16 თავის მე-18 მუხლში; და პეტრეს სახელის პირველი ასო არის რიცხვი 16, ხოლო ბოლო ასო არის რიცხვი 18. ეს ყველაფერი მოთავსებულია თორმეტი თავის შუაგულში, რომლებიც იწყება თერთმეტის სიმბოლოთი და მთავრდება ოცდაორის სიმბოლოთი.

ეს ხაზი ასევე გვხვდება დაბადების წიგნის მეთერთმეტედან ოცდამეორე თავების ჩათვლით, და ამ ხაზში არის 305 მუხლი, რაც ამ ხაზის ცენტრად განსაზღვრავს მეჩვიდმეტე თავსა და მეთერთმეტე მუხლს. ძველი აღთქმის პირველი წიგნის ამ თორმეტი თავის ხაზი განსაზღვრავს აბრაამთან დადებულ აღთქმას და წარმოადგენს ალფას ხაზს, რომელიც ომეგას ხაზს ხვდება ახალი აღთქმის პირველი წიგნის იმავე თავებში. მათეს სახარებაში ომეგას ხაზის ცენტრია აღთქმითი ურთიერთობის უმაღლესი წერტილი ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის, რომლებიც აღთქმის ნიშანს წარმოადგენენ, რომელიც აღიმართება საკვირაო კანონის დროს. დაბადების წიგნის ხაზის ცენტრალური მუხლი აღნიშნავს არა მხოლოდ ცენტრალურ მუხლს, არამედ აბრაამთან დადებული სამმაგი აღთქმის მეორე, ანუ შუა საფეხურს, და არანაკლებ მნიშვნელოვნად — აღთქმის ნიშანს.

და წინადაცვით თქვენი ჩუჩის ხორცი; და ეს იყოს აღთქმის ნიშანი ჩემსა და თქვენს შორის. დაბადება 17:11.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„შემდეგ, როცა იგი მტვერსა და ნაგავს, ყალბ ძვირფას ქვებსა და ყალბ მონეტებს ხვეტდა, ყოველივე ეს ღრუბელივით აიწია და ფანჯრიდან გავიდა, და ქარმა წაიღო ისინი. ამ ფუსფუსში წამით თვალები დავხუჭე; როდესაც გავახილე, მთელი ნაგავი

გამქრალიყო. ძვირფასი ქვები, ალმასები, ოქროსა და ვერცხლის მონეტები, უხვად იყო მიმოფანტული მთელ ოთახში.

შემდეგ მან მაგიდაზე დადო ზარდახშა, უწინდელზე ბევრად უფრო დიდი და მშვენიერი, და მუჭებით აკრიფა სამკაულები, ბრილიანტები, მონეტები, და ჩაყარა ისინი ზარდახშაში, ვიდრე აღარაფერი დარჩა, თუმცა ზოგიერთი ბრილიანტი ქინძისთავის წვერზე დიდი არ იყო.

„შემდეგ მან მომიწოდა, რომ „მოვსულიყავი და მეხილა.““

„მე ჩავიხედე კიდობანში, მაგრამ ჩემმა თვალებმა ვერ გაუძლო ამ სანახაობას. ისინი ათჯერ უფრო ბრწყინავდნენ, ვიდრე წინათ თავიანთი დიდებით. მე მეგონა, რომ ისინი ქვიშაში იყო გაწმენდილი იმ ბოროტ ადამიანთა ფეხებით, რომელთაც ისინი მიმოფანტეს და მტვერში გათელეს. ისინი მშვენიერი წესრიგით იყვნენ განლაგებულნი კიდობანში, ყოველი თავის ადგილზე, იმ კაცის ძალისხმევის ყოველგვარი შესამჩნევი კვალის გარეშე, რომელმაც ისინი იქ ჩაყარა. სიხარულისაგან წამოვიძახე, და იმ შემახილმა გამაღვიძა.“ ადრეული წერილები, 83.

„უფლის მოსვლას ზედმეტად აშორებთ. მე ვიხილე, რომ გვიანი წვიმა მოდიოდა, როგორც [უეცრად, როგორც] შუადამის ძახილი, და ათგზის მეტი ძალით.“ Spalding and Magan, 5.

და ყოველ საქმეში სიბრძნისა და გონიერებისა, რაზედაც მეფე ეკითხებოდა მათ, აღმოაჩინა ისინი ათგზის უმჯობესნი, ვიდრე ყველა ჯადოქარი და ვარსკვლავთმრიცხველი, რომლებიც იყვნენ მთელ მის სამეფოში. დანიელი 1:20.